

Matgerð

SKJÓTNUD

Ásannan av kensluligum áti, kaffi-vampyrar, forboð ið hava øvugtan virkna og týðningurin av tilrættislegging... og so sjálvsagt ein uppskrift!

TIÓÐHILD PATURSSON

Tað er ikki ætlanin at hendan síðan skal gerast ein opna við lummafilosofi frá eini ungari bláoygdari gentu, so eg má helst royna at lata vera við at vera ov bláoygd - lummafilosofiin sær ikki út til at ætla sær nakran veg. Orkar tú ikki meira lummafilosofi, men vilt heldur gera tær skjótu nudlurnar enn skjótari, ja hoppa tú so beint oman til uppskriftina - hefur tú alt inni, so eru nudlurnar liðnar um 10 minuttir. Gleðir tú teg til tey vísu orðini hesa vikuna, halt so bara fram at lesa - eg havi lært bæði eitt og annað eftir mína fyrstu (misseydnaðu) viku sum veganari. Misseydnaðu ja.

FORBOÐ

Eg væntaði at hesin mánaðin

sum vegani fór at vera ógvuliga lættur fyri meg - onkusvegna befriandi, tí eg sleppi frá at eta kjøt - at eta kjøt er nakað ið eg oftast havi ógvuliga tvíbýttar kenslur um. Hendan mánaðan sleppi eg frá at eta kjøt uttan 100 ymiskar spurningar - lætta svari er, eg geri eina roynd til eina greinarøð í Sosialinum - tað er sjálvdan at fólk spyrja inn til mitt arbeiðið, tey vita at eg steðgi ikki aftur. Eg elski mitt (míni) arbeiði. Men tað eg væntaði fór at vera so lætt, vísti seg at gerast rættuliga torført. Tað er okkurt við forboðum ið fáa meg at fara uppá bakbeinini. Eg eti mestsum vegansk í mínum gerandisdegi, onkuntið fái eg mær eitt sindur av geitaosti útyvir salat, onkuntið eitt sindur av parmesanosti útyvir pasta og onkuntið eti eg fisk niðri á Kunningarstovuni - um vit hava

restir (ja, eitt annað deiligt arbeiðspláss eg gleðist yvir). Og tað er deiligt. 'Forboðið' hesa vikuna fekk meg at fara so langt aftur á bakbeinini - ja, eg haldi nær-um at eg stóð á halunum - at eg valdi at servera náta til ein døgurða á Kunningarstovuni um vikuskiftið - eg sum ONGANTÍÐ eti náta. Og av tí eg ongantið eti náta, so havi eg heldur ongantið roynt at gjørt náta, og tí mátti eg royna tað, mær dámar ikki matspill, so tí mátti eg eta tað, og tí át eg náta bæði fríggjakvöld og leygarkvöld, og tí misseydnaðist mín fyrsta vika sum vegnari.

KENSLULIGT ÁT OG KAFFI-VAMPYRAR

Vit høvdu ein bólk á vitjan í Nólsoy. Tey skuldu hava bæði morgunmat, lunsj og døgurða. Longu til morgunmatin byrjaði at ganga galið - kaffimaskinurnar fóru í

streyku. Tað skal sigast at hesir gestirnir vóru eyka kaffitystir! Vit máttu renna oman og niðan gjøgnum bygdina fyri at gera kaffi í privatum húsum og bera niðan til morgunmatarborðið. Áh det stríð, áh dett stress. Tað gekk nærum ein tími við sveittabroti og nervum áðrenn vit høvdu fingið fyllt somikið av kaffi niður í gestirnar at teir aftur vóru sum fólk - tit skuldu sæð tey tá ið eg kom inn við fyrstu kaffikannuni, kendist sum um eg var við í einum ræðufilmi og bleiv álopin av 25 blóðtystum vampyrum.

Tá ið eg eftir ein harðan tíma hevði fingið bart meg ígjøgnum kaffi-vampyrarnar á síðsta sinni, og aftur sat á friðarligu, tryggju Kunningarstovuni (vampyrarnir hildu til aðrastaðni í bygdini) kendi eg meg troytta, kedda og sárbara. Framan fyri mær lógu restirnar av bollunum, súltutoyið

og osturin frá morgunmatinum - eg tók ein bolla, koyrði ost á, og gloympti hann í einum - næstan. Barbara, hon eg arbeiði við saman við, hugdi at mær og risti við høvðinum. Eg risti høvdi afturímóti og segði 'Jamen, eg má hava ost'. Tað var tá at eg sá hvussu lík eg var kaffi-vampyrinum í hinum endanum av bygdini - tey máttu hava kaffi, máttu, máttu, máttu. Eg mátti, mátti, mátti hava ost. Osturin var mitt dope, osturin var tað ið gav mær tryggleika og troyst. Óbehagiligt at síggja hvussu tengd tú kanst vera at ávísam matvørum uttan av vita av tí, hvussu tætt knýttar summar matvørum eru at summum kenslum. Samstundis sum hendan viðurkenningin var óbehagilig, var hon eisini motiverandi. NEI, um tað skal vera soleiðis, so skal eg í øllum førum